

תת"ע 7299/12/19 - מדינת ישראל נגד אלי להב

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 7299-12-19 מדינת ישראל נ' אלי להב
בפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה ע"י ב"כ עו"ד ביטון

נגד

אלי להב

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 24.8.19, הודעת תשלום קנס בגין אי ציות לתמרור 437 (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 22(א) לתקנות התעבורה.

הנאשם כפר באישום המיוחס לו וטען: "כפי שראיתי את האישום, אני מואשם שעצרתי, לא שחנית. אני הייתי ברכב, הייתי בכוונה לנסוע ברברס. השוטרת פנתה מרחוב צדדי אלי והיא הורתה לי לעצור. נעצרתי כי לא זיהיתי שזה חניית נכה, זה שטח ענק. בכל מקרה הייתי במצב של נסיעה, זיהיתי אותה, היא כבר הייתה בכיוון שלי לעצור אותי. נעמדתי להקשיב לה, היא בעצמה ציינה שיש מקומות חניה נוספים. אמרתי לה שאני באתי להוציא כסף. אני מודה שהייתי בחניה בכוונה לנסוע. אני לא הייתי במצב של עצירה".

ביום 27.1.20, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה, העידה רס"ל ליאל רפאל, עורכת הדו"ח והוגשו הדו"ח, שסומן ת/1 וסרטון מצלמת גוף, שסומן ת/2.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם בלבד והוגש תדפיס חשבון בנק של הנאשם, שסומן נ/1.

למעשה, אין מחלוקת עובדתית בין הצדדים, באשר לנקודות העיקריות, שכן, הנאשם מודה, כי ביום 24.8.19, בסמוך לשעה 16:40, עצר את רכבו בדרך ההגנה בתל אביב, בסמוך לבית מספר 63 וכן, מוסכם כי במקום מוצב תמרור 437, המסמן מקום חניה לרכב נכה ואילו רכב הנאשם, אינו נושא תו נכה.

כמו כן, ת/2 מתעד את ביצוע העבירה, כמפורט בעמוד 3 לפרוטוקול, שורות 3-6.

עמוד 1

טענתו היחידה של הנאשם היא, כי לא חנה במקום, אלא רק עצר, שכן לא היה לו ברור אם הוא יכול לחנות במקום או שעליו לחפש מקום חניה אחר ואז הגיעה העדה. הנאשם הוסיף, כי היה עדיין חגור בתוך הרכב ויש בכך כדי להעיד, כי לא חנה.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמם ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. כאמור לעיל, אין כל מחלוקת עובדתית בין הצדדים וטענת הנאשם הנה טענה משפטית במהותה - האם עצירה, כאשר הנאשם יושב עדיין בתוך הרכב והרכב מונע, שונה מחניה, כאשר הרכב ריק מאדם.
2. תקנה 72 לתקנות התעבורה, קובעת בזו הלשון: "(א) לא יעצור אדם רכב, לא יעמידנו, לא יחנה ולא ישאירנו עומד, כולו או חלק ממנו, באחד המקומות המנויים להלן, אלא לשם מניעת תאונה או לשם מילוי אחרי הוראה מהוראות תקנות אלה או אם סומן בתמרור אחרת; ואלה המקומות:
.....
(16) ליד תמרור 437 המסמן מקום חניה לרכב של נכה בעל תווית כבתמרור".
3. פרק הפרשנות של תקנות התעבורה, מגדיר את המונח "חניה" - "העמדת רכב לזמן כל שהוא, שלא לשם העלאת אנשים או הורדתם או טעינת מטען או פריקתו מיד, בלי הפסקות, בין שיש ברכב נהג או אנשים או מטען ובין שאין".
4. מלשון החוק אנו למדים, כי אין כל נפקות לפרק הזמן בו עמד הרכב במקום אסור ולהמצאותו או אי המצאותו של הנהג בתוך הרכב, על מנת שהעבירה תושלם.
5. נוכח האמור ובהעדר מחלוקת עובדתית באשר למקום עצירת הרכב או קיומו של תמרור 437 במקום, הרי שלא ייתכן ספק כי העבירה אכן נעברה.

לסיום, אני קובעת, כאמור, כי הנאשם עבר עבירה כמיוחס לו בכתב האישום שבנדון.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, כ"ח שבט תש"פ, 23 פברואר 2020, במעמד הצדדים